

יומן אישי

היי שמי איתי היימן ואני תלמיד בכיתה י' בבית הספר רבין בתל מונד. היום הוא התאריך 7.10.2025 והיום אנחנו מציינים שנתיים לתחילת מלחמת "חרבות ברזל". אני זוכר שזה התחיל ביום שבת. בשעה שש וחצי בבוקר שמענו אזעקה וההורים שלי העירו אותי ורצנו לממ"ד. בהתחלה חשבנו שזו טעות ולא היו באמת טילים. אבל אחרי עשר דקות כשיצאנו מהממ"ד גילינו שהיו אזעקות בכל הארץ ושאפילו נכנסו מעל 3,000 מחבלים לאדמת ארץ ישראל דרך האוויר, הים והיבשה. היום לפני שנתיים נחטפו 239 אנשים ונרצחו מעל 1,400 אנשים שכללו נשים, ילדים, זקנים ואפילו תינוקות בני יומם. היו סיפורים מזעזעים ועוד המון סיפורים שאנשים לא ישכחו בחיים.

המלחמה ערכה תשעה חודשים שבסופה החמאס הושמד. כל ההנהגה חוסלה, כל המנהרות, וכל המפקדות. כל הנשק שצה"ל מצא הועבר לישראל. לא נשאר אפילו זכר קטן לארגון הטרור חמאס. אפילו לפני חצי שנה המוסד התנקשו באיסמעיל הניה, חאלד משאל ויחיא עייש ששהו בקטר בזמן המלחמה ואחריה. הקיבוצים בעוטף עזה חזרו לקדמותם ואפילו הצטרפו לגור שם למעלה מ-1,000 תושבים. מעל 10,000 איש הנדבו לשקם ולבנות מחדש את הקיבוצים ובכלל את כל עוטף עזה.

היום הוא יום הזיכרון למלחמת "חרבות ברזל". היום יום שבת. השעה היא שמונה בבוקר. אני והמשפחה שלי נוסעים לכיוון דרום, אחרי שעה וחצי נסיעה הגענו למלון קלאב הוטל עזה. אחרי שהגענו למלון ישר לקחנו סל פיקניק ויצאנו לחוף הים בעזה נהנינו צחקנו ואפילו נזכרנו מה היה פה לפני בדיוק שנתיים. אחרי הפיקניק נסענו לכיוון גן החיות עזלנד שבו ראינו המון קופים ואפילו אקווריום עם דולפין. מיד אחרי זה, נסענו ללונה פארק נובלנד שבו יש אנדרטה לכל אחד מהנרצחים מהמסיבה וכל מתקן נקרא על שם אחד מהנרצחים. מיד אחרי שהיינו בלונה פארק נובלנד נסענו חזרה למלון. המלון היה מלא ביהודים וערבים כאשר בכל ערב היה נערך במלון טורניר כדורגל בין הילדים, מעורבב בין יהודים לערבים. התחלקנו ל-4 קבוצות כאשר בכל קבוצה היה שישה שחקנים חצי יהודים וחצי ערבים. הטורניר היה מגבש וכיף מאוד אומנם הקבוצה שלי לא ניצחה בטורניר אבל לפחות הרגשתי איך זה להיות מחובר עם עם שהוא ממש כמוך וסך הכל רוצה שלום, ממש נהניתי. כאשר נגמר המשחק, הלכתי לבדוק מה עם אחותי הקטנה שיצאה לסיור פסלים שאמנים

הכינו ורואים בפסלים את כל החטופים ממש מתוארים עם גוף ופנים. היא סיפרה שהיא ממש נהנתה. עלינו למעלה לחדר לישון. הייתי עם הרגשה מצוינת שאין כבר מה לפחד וכולנו אחים וחיים ביחד. קמתי יום למחרת לבוקר שימשי ויפה נסענו הביתה ובדרך חזור עברנו בקיבוץ ניר עוד לארוחת בוקר. זה ממש הציף אותי ולא הייתי כל כך מוכן לזה למרות שהקיבוץ כבר שוקם יש שם אווירה קצת שונה ונדכרתי בקרובי המשפחה שלי שנרצחו ב- 10.7.2023 ששהו בקיבוץ ניר עוד ובסך הכל היו בביתם. במשפחה היו חמש נפשות, שלושה ילדים אמא ואבא. כולם נרצחו. היה לי קשה אבל למרות זאת ניסיתי להנות. אחרי שעה שאכלנו הלכתי עם אחותי לעשות סיבוב לבד בקיבוץ וממש התרגשתי לראות את הכל ירוק וזורח ושיש גני שעשועים וילדים בכל מקום. לא היו כבר בתים שרופים, מכוניות שרופות ודם בכל מקום. היה ממש נחמד ואני בטוח שאחזור לבקר שוב בעזה, הייתה לי חוויה מרגשת במיוחד ביממה האחרונה. לחשוב ששם ישבו כל החטופים ואיך החיילים נלחמו עד הדקה האחרונה ולא וויתרו אפילו לא לשנייה בשביל המדינה שלנו, בשביל כל עם ישראל. על זה אני גאה ומתרגש אלה הדברים שהכי נוגעים לליבי שכולם בשביל אחד ואחד בשביל כולם. אסביר לכם קצת איך עזה נראית היום. כיום עזה נראית מעולה, קיים דו קיום בין ערבים מעזה ויהודים שמתבסס על שיתופי פעולה בתחום התיירות, המסחר והחקלאות. עזה בנויה מחדש מבניינים גבוהים ואפילו וילות על חוף הים. יש בה שלושה גני חיות והמון רחובות יוקרה ואפילו אצטדיון כדורגל. יש שם קבוצה בשם הפועל הנגב עזה שכיום בליגה הלאומית ובדרך לליגת העל. אומנם היא הוקמה לפני שנה וחצי אבל היא ממש טובה ומשחקים בה גם יהודים וגם ערבים.

הדבר הכי חשוב שהמצב הביטחוני השתפר ממש והעם הבין שאפשר להיות מאוחדים ולחיות בשלום וכך כולם מרוויחים. כיום בעזה יש 50 בתי מלון והמון מקומות על שמות נרצחים וגיבורים מהמלחמה למשל נובלנד שזה לונה פארק שנפתח על שם מסיבת נובה שבה נהרגו מעל 300 איש שרק רצו להנות, המאפייה של רחל שהוקמה בעזה על שם רחל מאופקים. שנייה לפני שיצאנו מעזה ילד ניגש לאוטו שלנו כי הוא ראה דגל ישראל ואמר תודה ששחררתם אותנו מהחמאס, זה היה ממש מרגש.

כתב: איתי היימן
כיתה ח7, בית החינוך רבין תל מונד
מחנכת: ענת משה